

บทบัญญัติอิสลามว่าด้วยการเล่นกีฬา Provision of sport in Islam

ซูเฟียน บอสุ¹

Sufian Bosu¹

(Received: September 3, 2019; Revised: December 25, 2019; Accepted: January 20, 2020)

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นบทความวิชาการที่นำเสนอเกี่ยวกับเรื่อง บทบัญญัติอิสลามว่าด้วยการเล่นกีฬา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอหลักการเล่นกีฬาตามบทบัญญัติอิสลาม นำเสนอข้อมูลจากเอกสารโดยการรวบรวมข้อมูลจากเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติอิสลามว่าด้วยการเล่นกีฬา พร้อมทั้งได้นำเสนอถึงทุกมุมของกีฬาประเภทต่าง ๆ จาก อัลกุรอาน อัลหะดีษ และรวมถึงทัศนะของบรรดานักวิชาการอิสลามที่ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเล่นกีฬาในอิสลาม

การนำเสนอบทความในครั้งนี้ คือเพื่อเสริมสร้างข้อมูลและเป็นเอกสารทางวิชาการ รวมทั้งเพื่อนำเสนอแนวทางปฏิบัติในการเล่นกีฬาที่ถูกต้องตามหลักการอิสลามแก่ผู้ที่สนใจต่อไป

คำสำคัญ: บทบัญญัติ อิสลาม กีฬา

Abstract

This paper is an academic article. The objective of this research is to present the Provision of sport in Islam. The research is a documentary study which is carried out by gathering information from texts, documents related to the provision of sport in Islam. It also presents HuKum of different sports from al-Qur'an, al-Hadith and the views of Islamic scholars. The author has chosen to present specific types of sports that are played in a tournament or a nostalgic of the Prophet Muhammad (SAW) and the sports category.

The aim of this article is to gather information from academic documents in order to provide guidance and principles in playing sports, according to the Provision of sport in Islam.

Keyword : Provision Islamic Sport

¹ สถาบันอิสลามและอาหรับศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวราชนครินทร์

¹ Academy of Islamic and Arabic Studies, Princess of Naradhiwas University

บทนำ

การเล่นกีฬาเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของชีวิตมนุษย์ ซึ่งอิสลามได้ส่งเสริมการเล่นกีฬา พร้อมกับกำหนดขอบเขต กฎเกณฑ์ ตลอดจนเงื่อนไขต่าง ๆ อันจำเป็นที่มุสลิมผู้ที่จะเล่นกีฬาจะต้องเรียนรู้และนำมาปฏิบัติเพื่อให้การเล่นกีฬานั้นดำเนินไปอย่างถูกต้องตามทัศนะของอิสลาม โดยการเล่นกีฬานั้นมีหลายประเภทด้วยกัน และผู้เขียนสนใจที่จะเขียนเกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลามว่าด้วยการเล่นกีฬา ซึ่งเป็นการนำเสนอทัศนะและมุมมองของนักวิชาการอิสลามเกี่ยวกับการเล่นกีฬา สาเหตุที่ทำให้ผู้เขียนสนใจจะเขียนเรื่องนี้เนื่องจากว่า ปัจจุบันการเล่นกีฬานั้นได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายอย่างมากจากประชาชนในทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะประชาชนที่เป็นมุสลิมที่มีความสนใจและความสามารถในการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะอิสลามได้ส่งเสริมให้มุสลิมเล่นกีฬา และถือว่ากีฬาเป็นกิจกรรมทางศาสนา (อิบาเดฮ์) หากมีการตั้งเจตนาในการเล่นเพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง หรือเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการภักดีต่อพระเจ้า (อัลลอฮ์ ศุบฮานะฮฺวาทาอาลา) ทั้งยังส่งเสริมให้มุสลิมรู้จักการบริหารเวลาในชีวิตประจำวันโดยให้รู้จักแบ่งเวลาสำหรับการเคารพภักดีต่อพระเจ้า และแบ่งเวลาสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ และในขณะเดียวกันอิสลามห้ามการหลงใหลในกีฬาอย่างบ้าคลั่ง หรือยึดติดตาดินนิยม หรือห้ามการเล่นกีฬาที่เลยเถิดหรือเกินขอบเขตจนละเมิดสิ่งวาญิบอื่น ๆ ที่สำคัญกว่า เช่น เล่นจนเลยเวลาของการทำภารกิจที่อิสลามกำหนด (อิบาเดฮ์) หรือกระทบต่อภาระหน้าที่ของตนเองที่ต้องรับผิดชอบ แต่จากการสังเกตและการสอบถามของผู้เขียนปรากฏว่า ผู้เล่นกีฬาส่วนใหญ่โดยเฉพาะมุสลิมยังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลามว่าด้วยการเล่นกีฬา ซึ่งตามหลักการอิสลามแล้วผู้ใดจะกระทำการหรือปฏิบัติกรงานต่าง ๆ เขาผู้นั้นจำเป็นต้องเรียนรู้หลักเกณฑ์และเงื่อนไขตลอดจนวิธีการที่อิสลามได้กำหนดไว้เกี่ยวกับกรงานนั้น ๆ ดังที่อิมามอัลบุคอรีได้ตั้งหัวข้อเรื่องในหนังสือเศาะฮีหฺ ของท่านว่า ความรู้ต้องมาก่อนการพูดและการกระทำ (Al-Bukhori Muhammad Ibnu Ismail, 1987)

คำนิยามของกีฬา

คำนิยามของกีฬา (อรรถาธิบาย) ในเชิงภาษาอาหรับ อรรถาธิบาย ในเชิงภาษาอาหรับนั้นหมายถึง การโจมตี หรือการกีฬา แนวทางหรือหนทาง (Phairus Abadi, 2005) คำนิยามของการกีฬา (อรรถาธิบาย) ในเชิงวิชาการฟิกฮฺ (กฎหมายอิสลาม) อรรถาธิบาย ในเชิงวิชาการฟิกฮฺนั้น นักฟิกฮฺ (นักกฎหมายอิสลาม) ส่วนใหญ่ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการกีฬาดังนี้

มีหลายความหมายเกี่ยวกับกีฬา และเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกีฬานั้น ได้มีนักวิชาการอิสลามส่วนใหญ่ได้ให้ความหมาย โดยเน้นในเรื่องของวินัยในชีวิตและคำแนะนำต่าง ๆ โดยเชื่อมต่อกับองค์ประกอบอื่น ๆ และตระหนักถึงความสัมพันธ์ของเรื่องการใช้ชีวิตกับในเรื่องของกิจกรรมทางศาสนา (อิบาเดฮ์) โดยให้ความหมาย กีฬาในอิสลาม คือ การสร้างความสัมพันธ์ทั้งหลาย หรือส่วนใหญ่ ด้วยการเคลื่อนไหวของชีวิต ทั้งร่างกาย ความคิด และจิตใจ โดยมีความสัมพันธ์ การกีฬากับการเล่นต่าง ๆ (Ali Yunus, 2003) ใจความสำคัญของความหมายและนิยามของกีฬานั้น คือ การเคลื่อนไหวที่เฉพาะให้กับร่างกาย ให้มีความแข็งแรงโดยมีความยืดหยุ่น (Anis Ibrohim 1998)

ความสำคัญของกีฬาในทัศนะอิสลาม

กีฬาเป็นสิ่งที่สำคัญในอิสลาม เพราะแท้จริงอิสลามได้สนับสนุนให้มีร่างกายและจิตใจที่แข็งแรง บวกกับการมีสติปัญญาที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระเจ้า (อัลลอฮ์) ที่ว่า ผู้ศรัทธาที่มีความแข็งแรงย่อมประเสริฐและเป็นที่รักของพระเจ้า (อัลลอฮ์) มากกว่าผู้ศรัทธาที่อ่อนแอ (Muslim Bin al Hajjaj, 2006) เมื่อเป็นที่ชัดเจนแล้วว่าอิสลามได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง ดังนั้น การเล่นกีฬา ถือว่าเป็นแนวทางหนึ่งที่สำคัญในการจะช่วยให้มนุษย์ทุกคนนั้นมีร่างกายที่แข็งแรงและสมบูรณ์ และยังสามารช่วยให้มีสติปัญญาที่ดีอีกด้วย อีกทั้งยังสามารถช่วยและป้องกันให้ห่างไกลจาก

โรคภัยต่าง ๆ ได้ด้วยการเล่นกีฬา เพราะการเล่นจะนำสิ่งที่ดี ๆ มาให้กับตัวเราอย่างมากมาย นอกจากเราจะสร้างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายและสุขภาพที่ดีแล้ว เรายังมีบุคลิกภาพที่ดี รูปร่างที่สง่างาม จิตใจที่แจ่มใส อารมณ์ที่ดี มีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น มีไหวพริบและสติปัญญาที่ดีอีกด้วย จากการกล่าวมาข้างต้นนั้น อิสลามเป็นศาสนาที่ส่งเสริมในทุกแนวทางเพื่อการปกป้องรักษาชีวิตมนุษย์ให้มีความปลอดภัย และมีความแข็งแรง และปราศจากสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ และทุกอย่างที่กล่าวมานั้น คือ แนวทางสำคัญเพื่อจะให้นมนุษย์มีความพร้อมในการทำกิจกรรมทางศาสนา (อียาดะฮ์) ต่อพระเจ้า (อัลลอฮ์)

บทบัญญัติของการเล่นกีฬาในอิสลาม

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลามว่าด้วยการเล่นกีฬา โดยนักวิชาการอิสลามมองว่าการเล่นกีฬานั้น คือ เป็นเพียงการเล่น หรือกิจกรรมที่ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน ซึ่งแบ่งออกเป็นสามทัศนะด้วยกัน คือ ทัศนะแรก การเล่น หรือ กิจกรรมที่มุ่งเน้นความสุขสนุกสนานนั้นไม่เป็นที่อนุมัติในศาสนา ทัศนะนี้เป็นทัศนะของนักฟิกฮ์ (นักกฎหมายอิสลาม) มัซฮับหะนะฟีและนักวิชาการอื่น ๆ อีกบางส่วน เห็นพ้องว่าไม่เป็นที่อนุมัติ (Abubakr Bin Masued, 2014) ทัศนะที่สอง การเล่น หรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสุขสนุกสนานนั้นเป็นที่ยอมรับว่าเป็นที่อนุมัติทัศนะนี้เป็นของท่าน อิหม่าม อัลอิสรุ บินอับดุลซาลาม และนักวิชาการบางส่วนจากมัซฮับหัมบาลีย์ รวมทั้งนักวิชาการร่วมสมัยหลายท่าน (Ibnu Abdulsalam, 2004) ทัศนะที่สาม การเล่น หรือ กิจกรรมที่มุ่งเน้นความสุขสนุกสนานนั้นเป็นสิ่งที่ไม่พึงควรหรือนำรังเกียจในศาสนา ทัศนะนี้เป็นทัศนะบางส่วนของนักวิชาการอิสลามในมัซฮับมาลิกีย์ มัซฮับชาฟีอี และนักวิชาการอิสลามร่วมสมัยบางท่าน (Musa Bin Ahmad, 2005)

สาเหตุของความแตกต่างทางทัศนะ

สาเหตุที่สำคัญของความแตกต่างทางทัศนะ คือ ในเรื่องของความเข้าใจเกี่ยวกับตัวบทของอัลกุรอาน และอัลหะดีษ ว่าด้วยในเรื่องของการเล่นหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นเพียงความสุขสนุกสนาน คือ เรื่องการเล่นกีฬานั้นนักวิชาการอิสลามได้มีความเห็นและความเข้าใจที่แตกต่างกันว่า การเล่นกีฬานั้น เป็นการเล่นที่เพียงแต่มุ่งเน้นความสุขสนุกสนานอย่างเดียวหรือไม่ โดยมีความแตกต่างกันในความเข้าใจอัลหะดีษของท่านนบี (ศาสดา) ที่มตินั้นได้ห้ามเกี่ยวกับกีฬาหรือการเล่นที่มุ่งเน้นเพียงความสุขสนุกสนานเท่านั้น แต่ประเด็นที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของความแตกต่างทางทัศนะในประเด็นนี้คือ ความเข้าใจของนักวิชาการอิสลามของรูปแบบการเล่นกีฬาในอิสลามนั่นเอง (Abdullah Bin Muhammad Almuasoli, 2015)

หลักฐานของแต่ละทัศนะ

1. หลักฐานของนักวิชาการอิสลามที่มีทัศนะว่าการเล่น หรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสุขสนุกสนานนั้นไม่เป็นที่อนุมัติในศาสนา โองการอัลกุรอาน ที่มีความหมายว่า และชีวิตบนโลกใบนี้ มิใช่อะไรอื่นนอกจาก การเล่นและความเพลิดเพลินหรือความสุขสนุกสนานเท่านั้น (อัลกุรอาน ซูเราะฮ์ อัลฮาดิด อายะฮ์ 20) เหตุนี้ดังกล่าว เกี่ยวกับการเล่นหรือกิจกรรมของมุสลิมที่เน้นเพียงความเพลิดเพลินหรือความสุขสนุกสนานนั้นเป็นกิจกรรมที่ไม่ได้ เพราะเหตุนี้จากหลักฐานข้างต้น ในทัศนะแรก จึงมีความเห็นว่าการ เล่นหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสุขสนุกสนานนั้นไม่เป็นที่อนุมัติในศาสนา เพราะแท้จริงโดยพื้นฐานในทุกกิจกรรมที่มุ่งเน้นเพียงแค่ความสุขสนุกสนานหรือความเพลิดเพลินเป็นสิ่งที่ไม่อนุมัติในอิสลามหรือศาสนา (Al - kasani, 2010)
2. หลักฐานของนักวิชาการอิสลามที่มีทัศนะว่า การเล่น หรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสุขสนุกสนานนั้นเป็นที่ยอมรับในศาสนาโดยในทัศนะนี้ยึดหลักการในอิสลามที่สำคัญคือพื้นฐานหรือรากฐานในทุกๆงานรวมถึงการเล่นนั้นถือเป็นสิ่งที่อนุมัติในศาสนา (Ibnu Kudamah 2009) ตราบใดไม่มีหลักฐานจะจงมาห้ามไม่ให้กระทำ และเช่นเดียวกันเงื่อนไขของการเล่นต่าง ๆ ในอิสลามนั้นตราบใดก่อให้เกิดประโยชน์ และปราศจากความเสียหายจากอันตรายและไม่ขัดต่อหลักศาสนา การเล่นเหล่านั้นถือว่าเป็นสิ่งอนุมัติในอิสลาม (Ibnu Taimiah, 2008) เช่นเดียวกัน ดร.ยูซุฟ อัลกอฎอวีย์ และ ดร.วะฮะบะฮ์ อัชชูฮัยลีย์ กล่าวว่า

ทราบได้ที่ไม่มีข้อห้ามที่ชัดเจนในการห้ามการเล่นต่าง ๆ และทราบได้การเล่นเหล่านั้นก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เล่น และไม่ขัดต่อหลักการ ถือว่าอนุมัติ (Al - qordhawi, 2012) ดังนั้นข้อสรุปเกี่ยวกับการเล่น ซึ่งรวมถึงการเล่นกีฬานั้นสรุปได้สามข้อหลัก ๆ ด้วยกันดังนี้ (1) กิจกรรมที่เจาะจงเกี่ยวกับการเล่นที่ไม่ขัดต่อหลักการศาสนา ซึ่งสอดคล้องกับพื้นฐานของศาสนา ถือว่าสามารถทำได้ (2) กิจกรรมที่เล่นแล้วก่อให้เกิดประโยชน์ และปราศจากอันตรายต่าง ๆ ต่อชีวิต ถือว่าเป็นที่อนุมัติในอิสลาม และ (3) กิจกรรมที่เล่นแล้วขัดต่อหลักการศาสนา กิจกรรมนั้นถือว่าไม่เป็นที่อนุมัติทันที (Ibnu Taimiah, 2008)

3. หลักฐานของนักวิชาการอิสลามที่มีทัศนะว่า การเล่น หรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสนุกสนานนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ หรือเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจในศาสนา โดยที่ทัศนะนี้มีความเห็นว่า การเล่น หรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสนุกสนานหรือความเพลิดเพลินนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำในศาสนา เพราะแท้จริง การเล่น หรือกิจกรรมเหล่านี้ ถ้าขาดหรือปราศจากประโยชน์ และก่อให้เกิดอันตราย และไม่ส่งผลดีนั้น คือกิจกรรมที่ไม่มีเป้าหมาย ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำในอิสลาม (Al - qori, 2006)

4. ทัศนะที่น่าจะถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับบทบัญญัติอิสลามว่าด้วยการเล่นกีฬา ดังที่ผู้เขียนได้เสนอข้างต้นนั้น คือ ทัศนะที่ว่า การเล่นหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสนุกสนานหรือเพลิดเพลินไม่เป็นที่อนุมัติในศาสนา และทัศนะที่ว่า การเล่น หรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสนุกสนานหรือเพลิดเพลินเป็นที่อนุมัติในศาสนา และทัศนะสุดท้ายที่ว่า การเล่นหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสนุกสนานหรือเพลิดเพลินเป็นสิ่งที่ควรกระทำหรือเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจในศาสนา คือ ผู้เขียนมีความคิดเห็นที่ทัศนะที่ว่า การเล่นหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นความสนุกสนานหรือเพลิดเพลินเป็นที่อนุมัติในศาสนา มีความถูกต้องที่สุดและมีหลักฐานที่ดีที่สุดในบรรดาทัศนะอื่น ๆ ที่ได้นำเสนอมาข้างต้น ซึ่งเป็นทัศนะของท่านอิหม่ามอัลอิซฮุ บินอับดุลซาลาม และนักวิชาการบางส่วนจากมัซฮับหัมบาลีย์ รวมทั้งนักวิชาการร่วมสมัยหลายท่าน (Ibnu Abdulsalam, 2004) การที่ผู้เขียนแสดงทัศนะเช่นนี้เพราะมีเหตุผลดังนี้ การเล่นหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นความเพลิดเพลินหรือความสนุกสนานนั้น ซึ่งหมายถึง การเล่นกีฬา ที่ผู้เขียนได้กล่าวข้างต้นนั้น จะพบว่าการเล่นกีฬา คือการเล่นอย่างหนึ่ง ที่มีความเพลิดเพลิน และความสนุกสนาน แต่ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากมาย คือ การเล่นกีฬา ถือว่าเป็นแนวทางหนึ่งที่สำคัญในการจะช่วยให้มนุษย์ทุกคนนั้น มีร่างกายที่แข็งแรงและสมบูรณ์ และยังสามารถช่วยให้มีสติปัญญาที่ดีอีกด้วย อีกทั้งยังสามารถช่วยและป้องกันให้ห่างไกลจากโรคภัยต่าง ๆ ได้ด้วยการเล่นกีฬา เพราะการเล่นจะนำสิ่งที่ดี ๆ มาให้กับตัวเราอย่างมากมาย นอกจากเราจะมีความแข็งแรงสมบูรณ์แข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายและสุขภาพที่ดีแล้ว เรายังมีบุคลิกภาพที่ดี รูปร่างที่สง่างาม จิตใจที่แจ่มใส อารมณ์ที่ดี มีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น มีไหวพริบและสติปัญญาที่ดีอีกด้วย จากการกล่าวมาข้างต้นนั้น อิสลามเป็นศาสนา ที่ส่งเสริมในทุกแนวทางเพื่อการปกป้องรักษาชีวิตมนุษย์ให้มีความปลอดภัย และมีความแข็งแรง และปราศจากสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ และทุกอย่างที่กล่าวมานั้น คือ แนวทางสำคัญเพื่อจะให้มนุษย์มีความพร้อมในการทำกิจกรรมทางศาสนา (อิมาดะฮ์) ต่อพระเจ้า (อัลลอฮ์)

การเล่นกีฬาตามรูปแบบที่ถูกต้องตามหลักการอิสลาม ซึ่งการเล่นกีฬาตามหลักศาสนาอิสลามควรคำนึงถึงประเด็น ดังนี้

1. การตั้งใจเตนนา

ศาสนาอิสลามได้ให้ความสำคัญในเรื่องความมีเกียรติของความรู้สึก เป้าหมายและความตั้งใจอันสูงส่งบริสุทธิ์ จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการงานต่าง ๆ ที่ถูกอนุมัติตามหลักศาสนา หากไม่มีการกระทำร่วมกับการตั้งใจเตนนา การงานเหล่านั้นก็จะไม่ให้เป็นบุญใด ๆ แก่ตัวผู้กระทำ เนื่องจากการกระทำบางอย่างอาจกระทำเพื่อสิ่งอื่น ๆ ที่มีใช้เพื่อพระเจ้า (อัลลอฮ์) แม้แต่ในกิจวัตรประจำวันของมุสลิมก็เช่นเดียวกัน กิจกรรมเหล่านั้นจะถูกแปรสภาพเป็นการแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้า (อัลลอฮ์) โดยเจตนาที่ดี ตัวอย่างของการตั้งใจเตนนาในการเล่นกีฬา เช่น ตั้งเจตนาในการเล่นกีฬา เพื่อให้ตนเองมี

สุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง เพื่อจะได้ปฏิบัติศาสนกิจต่อพระเจ้า (อัลลอฮ์) อย่างเต็มที่ โดยปฏิบัติตามเงื่อนไขและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ตามที่ศาสนาอิสลามกำหนดและต้องไม่มีสิ่งต้องห้ามที่ขัดกับหลักศาสนาที่เกี่ยวข้องในการออกกำลังกายนั้น ๆ ด้วย แต่การตั้งเจตนาในเรื่องการออกกำลังกายด้วยวัตถุประสงค์อื่น ๆ ที่ผิดหลักศาสนานั้นย่อมส่งผลให้การออกกำลังกายเป็นสิ่งต้องห้าม เช่น การเล่นกีฬาเพื่อให้ตนเองดูดีมีสง่าเป็นที่ดึงดูดของเพศตรงข้าม หรือเพื่อต้องการให้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป เป็นต้น

การปฏิบัติศาสนกิจในศาสนาอิสลาม จะเริ่มต้นด้วยการตั้งเจตนาทั้งสิ้น หากปฏิบัติศาสนกิจโดยปราศจากการตั้งเจตนาแล้วถือว่าศาสนกิจนั้นกระทำโดยเปล่าประโยชน์และหากการปฏิบัติศาสนกิจใด ๆ ตั้งเจตนาออกเห็นจากคำบัญชาของพระเจ้า (อัลลอฮ์) แล้ว ถือว่าผิดหลักศาสนาอิสลามและจะได้รับการลงโทษในวันปรโลก เช่น การละหมาด ตั้งเจตนาเพื่อโอ้อวด การแจกจ่ายเงินบริจาคเพื่ออวดบารมี เป็นต้น

2. การแต่งกาย

การแต่งกายตามหลักศาสนาอิสลามนั้นมีวัตถุประสงค์หลัก ๆ สองประการ ประการแรกเพื่อปกปิดร่างกาย ถือว่าเป็นหน้าที่ของมุสลิมที่จะต้องปกปิดสิ่งพึงสงวนไว้ ถึงแม้ว่าจะอยู่ตามลำพังคนเดียวก็ตาม ประการที่สองเพื่อเป็นการทำให้บุคลิกลักษณะสง่างาม การไม่ปกปิดเอวเราะฮ์ (การปกปิดร่างกายตามหลักศาสนาอิสลาม) และการสัมผัสเอวเราะฮ์ของผู้อื่นก็เป็นสิ่งต้องห้ามเช่นเดียวกัน ยกเว้นในกรณีที่มีความจำเป็น เช่น การรักษาพยาบาล เป็นต้น อย่างไรก็ตาม หากการมองในกรณีนี้ก่อให้เกิดอารมณ์ความใคร่ การมองนั้นก็ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามเช่นเดียวกันเพราะมันจะนำมาซึ่งการทำความผิด อัลลอฮ์ได้ตรัสเกี่ยวกับการแต่งกายไว้ในซูเราะฮ์ อัลอะอ์รอฟ โองการที่ว่า

"โอ้ผู้นำพันธุ์ของอาดัม แท้จริงเราได้ส่งลงมาให้แก่พวกเจ้าซึ่งเครื่องนุ่งห่มที่ใช้ปกปิดส่วนอนาจารของพวกเจ้าและเป็นเครื่องประดับ (เพื่อความสวยงาม) และเครื่องนุ่งห่มแห่งความยำเกรงนั้นและเป็นสิ่งประเสริฐสุดนั้นเป็นหนึ่งจากบรรดาสัญลักษณ์แห่งอัลลอฮ์ เพื่อพวกเขาจะได้สำนึก" (อัลกุรอาน ซูเราะฮ์ อัลอะอ์รอฟ อายะฮ์ 26)

จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เหตุผลที่สำคัญของการกำหนดให้ปกปิดเอวเราะฮ์ในศาสนาอิสลามนั้น เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ป้องกันการผิดประเวณี เพราะการไม่ปกปิดเอวเราะฮ์นั้นเป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามและนำมาซึ่งการทำความผิดคือการผิดประเวณี

การแต่งกายของมุสลิมตามหลักศาสนาอิสลามได้กำหนดไว้คือ เสื้อผ้าที่ใส่จะต้องปกปิดร่างกายทั้งหมดยกเว้นที่เปิดเผยได้คือใบหน้าและมือ ไม่สวมเสื้อผ้าที่บางจนเห็นเรือนร่างภายใน ไม่รัดรูปจนเห็นภาพพจน์เรือนร่าง โดยเฉพาะส่วนนูนส่วนเว้าถึงแม้ว่าเสื้อผ้านั้นจะไม่บางก็ตามที เพราะเสื้อผ้าประเภทนี้เป็นเป้าสายตาและมักจะยุ่วยวนอารมณ์ใคร่ของเพศตรงข้าม และสตรีจะต้องไม่สวมเครื่องแต่งกายที่เป็นของเพศชาย ในการเลือกเสื้อผ้าที่จะใส่นั้น ต้องไม่ลอกเลียนแบบผู้หญิงที่มีใช้มุสลิม เพราะอิสลามไม่ยอมรับการทำตามแนวทางที่มีใช่อิสลาม

ดังนั้นในบริบทของการเล่นกีฬาสำหรับมุสลิม ควรระวังในเรื่องการแต่งกายที่จะต้องปกปิดเอวเราะฮ์ รวมทั้งทำความเข้าใจถึงหลักศาสนาอิสลามเกี่ยวกับการปกปิดเอวเราะฮ์อย่างแท้จริงเพื่อนำมาสู่การปฏิบัติการเล่นกีฬาที่ถูกต้องตามหลักศาสนาอิสลาม เครื่องแต่งกายสำหรับสตรีในการเล่นกีฬาที่สอดคล้องกับหลักศาสนาอิสลามและหลักเวชศาสตร์การกีฬา รวมทั้งสอดคล้องกับวิถีชีวิตของสตรีมุสลิมถือว่าเป็นสิ่งที่ควรพิจารณาอย่างยิ่ง

3. สถานที่

ศาสนาอิสลามเน้นการป้องกันมิให้มุสลิมเข้าไปสู่การกระทำผิดหลักศาสนาอิสลามต้องการให้มุสลิมอยู่อย่างสันติอยู่ในบรรยากาศที่เคารพในศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ที่พระเจ้า (อัลลอฮ์) ทรงประทานมา ดังนั้น สิ่งใดก็ตามที่เป็นสิ่งก่อให้เกิดการกระทำที่ออกนอกกรอบทางผิดหลักศาสนาอิสลามเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องประเด็นของการเล่นกีฬา สถานที่ถือว่าอิสลามให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งจะต้องไม่มีการปะปนกันระหว่างชายหญิง เนื่องจากการเล่นกีฬานั้น

มีการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ทำให้มองเห็นสรีระ ร่างกายของสตรี ซึ่งย่อมเป็นที่ดึงดูดและเป็นเป้าสายตาของเพศตรงข้ามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งสิ่งนี้อาจนำมาซึ่งทำบาป โดยท่านศาสนทูตได้กล่าวความว่า

"ผู้หญิงนั้นเป็นเอวเรซุ ดังนั้นเมื่อนางออกนอกบ้านไปเหล่าชายผู้นั้นจะเพ่งมองนางด้วยความยินดีที่จะหลอกลวงนาง"

(At tirmizi Muhammad Ibnu Musa, 2010)

ดังนั้น ในบริบทของการเล่นกีฬา จึงควรพิจารณาอย่างรอบคอบว่าสถานที่ใดที่เหมาะสมสำหรับมุสลิม โดยเฉพาะสตรี ซึ่งจะต้องไม่เป็นเป้าสายตาของเพศตรงข้ามและสถานที่ต้องไม่ปะปนชายหญิง ควรแยกแยะให้ชัดเจนเพื่อให้พวกนางรอดพ้นจากสายตาของชายอื่น

4. เวลา

ศาสนาอิสลามให้ความสำคัญกับเรื่องของเวลาอย่างยิ่ง มุสลิมไม่ควรหลงระเริงกับกิจกรรมทางโลก รวมทั้งการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาจนลืมศาสนกิจที่ต้องปฏิบัติ หรือกระทบต่อภาระหน้าที่ที่ตนเองต้องรับผิดชอบ มุสลิมควรแบ่งเวลาหรือกำหนดช่วงเวลาให้เหมาะสม เช่น มุสลิมมีหน้าที่ต้องละหมาดวันละ 5 เวลา ซึ่งได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน และควรให้ความสำคัญกับการรักษาเวลาอย่างยิ่ง โดยเฉพาะช่วงเวลาละหมาดอัศรี (ช่วงเวลาละหมาดในช่วงเย็น) คือช่วงเวลาประมาณสิบห้านาฬิกาสามสิบนาทีจนถึงสิบแปดนาฬิกาสิบนาที ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นเวลาที่เราทุกคนจะไปน้อมเล่นกีฬา จนบ่อยครั้งที่เพเลิดเพลินจนละเลยการละหมาด อีกทั้งหลังจากช่วงเวลาละหมาดอัศรีเป็นเวลาละหมาดมัฆริบ (ช่วงเวลาละหมาดตอนตะวันตกดิน) คือเวลาประมาณสิบแปดนาฬิกาสิบนาทีจนถึงสิบเก้านาฬิกาสามสิบนาที ซึ่งเป็นช่วงเวลานั้น ๆ ที่ต้องปฏิบัติศาสนกิจ ดังนั้นในช่วงเวลาดังกล่าวพึงระวังในการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายหรือกิจกรรมอื่น ๆ เพราะจะทำให้เพเลิดเพลิน หรือทำให้ไม่พร้อมที่จะปฏิบัติศาสนกิจได้ อัลลอฮ์ได้ตรัสเกี่ยวกับการละหมาดไว้ในอายะฮ์อันนิสาอ์องการที่ว่า

"แท้จริงการละหมาดนั้นเป็นบัญญัติที่ถูกกำหนดเวลา (ถูกกำหนดไว้ในวันหนึ่งกับคืนหนึ่งห้าเวลา)" (อัลกุรอาน ซูเราะฮ์อันนิสา อายะฮ์ 103)

5. ท่าทาง / พิธีกรรม

ศาสนาอิสลามกำหนดให้มุสลิมดำรงตนแตกต่างไปจากผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมในด้านต่าง ๆ ไม่อนุญาตให้มุสลิมลอกเลียนแบบหรือทำตามศาสนาอื่น ๆ โดยเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ประเพณีท่าทางหรือพิธีกรรมต่าง ๆ ดังที่ท่านศาสนทูตได้กล่าวความว่า "ผู้ใดเลียนแบบการทำตัวเหมือนชนกลุ่มใด ผู้นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของชนกลุ่มนั้น" (Abu Dawood, 2009) ดังกรณีการเล่นโยคะ ศาสนาอิสลามจะอนุญาตให้เล่นได้นั้นต้องมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(1) ก่อนการเล่นโยคะจะต้องไม่มีความเชื่อใด ๆ มากเกินไป หรือว่าเป็นเงื่อนไขก่อนการเล่น ทำท่าทางเหมือนการเล่นแต่เป็นท่าทางโยคะโดยปราศจากความเชื่ออันใดมาเจือปนทั้งสิ้น เช่นนี้มุสลิมก็สามารถจะเล่นได้

(2) หากผู้เล่นเป็นมุสลิมมะฮฺ (ผู้หญิงที่นับถือศาสนาอิสลาม) จะต้องเล่นโยคะภายในห้องของนางเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เล่นร่วมปะปนกับเพศตรงข้ามที่แต่งงานกับนางได้และหากเป็นมุสลิมิน (ผู้ชายที่นับถือศาสนาอิสลาม) ก็ต้องไม่ร่วมเล่นปะปนกับเพศตรงข้ามที่แต่งงานกับเขาได้เช่นกัน

(3) ขณะเล่นโยคะจะต้องไม่มีเสียงดนตรีประกอบการเล่นโยคะ

(4) ต้องไม่เล่นโยคะจนกระทั่งเลวเวลานมาฆ

6. ดนตรีประกอบ

ขอบเขตที่ต้องปฏิบัติในประเด็นของการร้องเพลงและดนตรีประกอบคือ เนื้อหาของเพลงต้องไม่ขัดต่อหลักศาสนาอิสลาม ตัวอย่างเช่น ถ้าหากเพลงมีเนื้อหาสรรเสริญเครื่องดื่มนเมา เชิญชวนผู้คนให้มาดื่ม การร้องเพลงชักชวนให้มีการชู้สาว เป็นต้น การร้องเพลงหรือฟังเพลงประเภทนี้ถือว่าผิดหลักศาสนาอิสลาม บางครั้ง เนื้อหาของเพลงอาจไม่ขัดต่อหลักศาสนา

แต่ลักษณะการร้องเพลงก็อาจจะนำมาซึ่งการผิดหลักศาสนาได้ เช่น การร้องเพลงโยกย้ายร่างกายในลักษณะที่ก่อให้เกิดการยั่ววนอารมณ์ทางเพศ ศาสนาอิสลามต่อต้านการเกิพอดีและการฟุ่มเฟือยในทุก ๆ สิ่ง (Muhammad Azir Shams' , 2014) แม้แต่ในเรื่องของการปฏิบัติศาสนกิจ ดังนั้นอิสลามจึงไม่อนุญาตการบันเทิงที่เกินขอบเขตมุสลิมไม่ควรที่จะสิ้นเปลืองเวลามากมายจนเกินไปในกิจกรรมเหล่านั้น อย่างไรก็ตามแต่ละคนเป็นผู้ตัดสินที่ดีที่สุดของตัวเอง หากการร้องเพลงประเภทใดเรารู้สึกที่นำตัวเองไปสู่ความบาปหรือกระตุ้นสัญชาตญาณแห่งสัตว์และทำให้จิตใจมืดบอด เราจะต้องหลีกเลี่ยงเพื่อเป็นการปิดประตูแห่งอารมณ์ไฟต่ำข้อตกลงสุดท้ายที่เป็นเอกฉันท์คือ ถ้าหากการร้องเพลงทำไปพร้อมกับกิจกรรมที่ผิดหลักศาสนา ตัวอย่างเช่น การร้องเพลงในงานเลี้ยงที่มีการดื่มเหล้าหรือหากว่ามีการผสมกับสิ่งที่ลามกหยาบโลนและสิ่งที่เป็นบาป การร้องเพลงนั้นเป็นสิ่งที่ผิดหลักศาสนา

บทบัญญัติอิสลามอนุญาตให้มีการร้องเพลงได้ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวกว่าข้างต้น ในการนำมาประยุกต์ใช้ในการเล่นกีฬาต้องพึงระมัดระวังให้อยู่ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวอย่างเคร่งครัดและเพื่อป้องกันความผิดพลาดควรผ่านการพิจารณาจากผู้รู้ทางศาสนาอิสลามก่อนที่จะนำมาประยุกต์ใช้

สรุป

การเล่นกีฬา คือ การเล่นหรือกิจกรรมอย่างหนึ่งที่มีความเพลิดเพลิน และความสนุกสนาน แต่ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมาก คือ การเล่นกีฬา ถือว่าเป็นแนวทางหนึ่งที่สำคัญในการจะช่วยให้มนุษย์มีร่างกายที่แข็งแรงและสมบูรณ์ และยังสามารถช่วยให้มีสติปัญญาที่ดีอีกด้วย อีกทั้งยังสามารถช่วยและป้องกันให้ห่างไกลจากโรคภัยต่าง ๆ ได้ด้วยการเล่นกีฬา เพราะการเล่นจะนำสิ่งที่ดี ๆ มาให้กับตัวเราอย่างมาก นอกจากเราจะมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสมรรถภาพทางกายและสุขภาพที่ดีแล้ว เรายังมีบุคลิกภาพที่ดี รูปร่างที่สง่างาม จิตใจที่แจ่มใส อารมณ์ที่ดี มีสัมพันธภาพที่ดีต่อผู้อื่น มีไหวพริบและสติปัญญาที่ดีอีกด้วย จากการกล่าวมาข้างต้นนั้น อิสลามเป็นศาสนา ที่ส่งเสริมในทุกแนวทางเพื่อการปกป้องรักษาชีวิตมนุษย์ให้มีความปลอดภัย และมีความแข็งแรง และปราศจากสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ และทุกอย่างที่กล่าวมานั้น คือ แนวทางสำคัญเพื่อจะให้นมนุษย์มีความพร้อมในการทำกิจกรรมทางศาสนา (อิบาดะฮ์) ต่อพระเจ้า (อัลลอฮ์) ซึ่งเป็นที่อนุมัติตามกฎหมายอิสลามโดยมีเงื่อนไขและหลักปฏิบัติตามที่ได้อธิบายมา

ขอเสนอแนะ

ควรศึกษาทัศนะของนักวิชาการอิสลามร่วมสมัยต่อการเล่นกีฬาในแต่ละชนิด อย่างเช่น ฟุตบอล และกีฬาชนิดการต่อสู้ เช่น กีฬาชกมวย เป็นต้น

รายการอ้างอิง

พระมหาคัมภีร์อัลกุรอานฉบับแปลภาษาไทย. (2005). มะดีนะฮ์ : ศูนย์กษัตริย์ฟะฮัดเพื่อการพิมพ์อัลกุรอาน.

Abdullah Bin Muhammad Almuasoli. (2015). *Alikhtiyar Almuhtai*, Beirut: Lubnan.

Abu bakr Bin Masued. (2014). *Badaii Assanaii*, Darul Kutub Ilmiah

Abu Dawood, (2009). Sulaiman bin al - Asash al - Azdi al - Sajistany. Sunan Abi Dawood, *Muhaqqiq*,

Shuaiyb al - Arnauoot, Dar al - Risalah al- Alamiyah.

Ali Yunus. (2003). *Arriyadhoh Fil Fiqh*, Darul Annafais Lilnasyari: Jordan.

Al - Kasani. (2010). *Badaii Assanaii Fi Tartib Asharaii*, Darul Kutub Al Ilmiah.

- Al - qordhawi. (2012). *Halal Wal harom*, Darul Annasyari.
- Al - qori. (2006). *Marqot Almafayih*, Darul Kutub.
- Al - Bukhori Muhammad Ibnu Ismail. (1987). *Shahih Al-Bukhari*, Berut : Dar-Ibnu Kazir.
- Anis Ibrohim. (1998). *Almujam Alwasit*, Maktabah Asyuruk Addaoliah.
- At tirmizi Muhammad Ibnu Musa. (2010). *Sunan Attirmizi*, Darul Alkhorbi Alislami.
- Ibnu Abdulsalam. (2004). *Kawai Alahkam Fi Masolih Alanam*, Maktabah Alazhariah.
- Ibnu Kudamah. (2009). *Almuqni*, Darul Aalimul Kutub.
- Ibnu Taimiah. (2008). *Alfatawa Alkubro*, Darul Kutub Ilmiah.
- Muhammad Ibnu Ismail. (1987). *Shahih Al-Bukhari*, Berut : Dar-Ibnu Kazir.
- Muhammad Azir Shams. (2014). *Ikhosatullahfan Min Masaidisyaitan*, Mujamaa Al Fiqh Al Islami Bi Jiddah
- Musa Bin Ahmad. (2005). *Iknaq Alintifa*, Ala Nafaqah Almalik Fahad.
- Muslim Bin al Hajjaj. (2006). *Sohih Muslim*, Darul Toiyibah.
- Phairus Abadi. (2005). *Alqomus Almuhit*, Muassasah Arrisalah.